

VASADI PÉTER

A kert-kápolna orgonája a szél

Bende Józsefnek

*Együtt kaptad magassal
a mélyet. De irnod a
mélyet kell – magasan.
Nem a fényt, a sötétséget.
Nem a megtestesülést, a teremtést.
Nem a békességet, a harcot.
Nem a nyugalmat, hanem érte
a küzdelmet. A megfosztottságot,
nem a pompát. Nem
a tökélyt, a töredékességet.
Nem az öntelt gögőt,
a soványak remegését.
Nem a sikert, elhordva
a bukást. Nem a győzelmet,
a mindig végsőnek tetsző
vereséget. Nem a dicsőséget,
hanem a senkik vánszorgását.
Nem a fölényes erőt, hanem
a gyöngék, betegek, nincstelének
örökös reményét, várankozását.
Nem a mennyei udvartartást
káprázatosan, hanem a
kétlábúak fölszabadult örömét.
Nem a hars hahotázót,
hanem aki a gyász súlya
alatt lerogyott. Az életet, nem
a halált. Nem a márványsima
bőrt, a sebeket. Nem a szépségest,
az elnyűtt szelídek derűjét.
Nem az agyba-főbe dicsért
múltat; a jövőt, s a jelen
vajúadását, kockázatait.
Ámen. Ámen. Ámen.*